

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 242/2022-36

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara a sudcov Jany Baricovej a Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] proti rozhodnutiu obce [REDAKOVANÉ] č. k. 480/2014 z 30. septembra 2014, oznámeniu obce [REDAKOVANÉ] č. k. 480/2014/2015 ozn. zo 16. februára 2015, uzneseníu Krajského súdu v Košiciach č. k. 7 S 49/2015-73 z 15. decembra 2016 a uzneseníu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 2 Sžk 32/2017 z 26. februára 2019 takto

r o z h o d o l :

1. Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**
2. Žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu **n e v y h o v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 9. júla 2019 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva podľa čl. 12 ods. 4, čl. 20 ods. 1, 3 a 4, čl. 46 ods. 1 a 2 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) postupom a rozhodnutím obce [REDAKOVANÉ] (ďalej len „obec“) č. k. 480/2014 z 30. septembra 2014 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie obce“), oznámením obce č. k. 480/2014/2015 ozn. zo 16. februára 2015 (ďalej aj „napadnuté oznámenie obce zo 16. februára 2015“), postupom a uznesením Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) č. k. 7 S 49/2015-73 z 15. decembra 2016 (ďalej aj „napadnuté uznesenie krajského súdu“), ako aj postupom a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 2 Sžk 32/2017 z 26. februára 2019 (ďalej aj „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“). Navrhuje napadnuté

uznesenia krajského súdu a najvyššieho súdu, ako aj napadnuté rozhodnutie obce zrušiť a domáha sa priznania finančného zadosťučinenia v sume 40 000 eur.

2. Ústavná sťažnosť sťažovateľa je vedená pod sp. zn. Rvp 1227/2019 a v súlade s čl. X bodom 5 písm. c) Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky bola na obdobie od 26. apríla 2019 do 31. decembra 2019 v znení dodatku č. 1 schváleného 16. októbra 2019 náhodným výberom pomocou technických a programových prostriedkov prerozdelená a 17. októbra 2019 pridelená sudcovi spravodajcovi Rastislavovi Kaššákovi.

3. Podľa čl. II bodu 5 Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky schváleného na zasadnutí pléna ústavného súdu konanom 8. decembra 2021 na obdobie od 1. januára 2022 do 31. decembra 2022 (ďalej len „rozvrh práce“) je na konanie vo veciach patriacich do pôsobnosti senátov ústavného súdu v jednotlivých prípadoch príslušný ten senát ústavného súdu, ktorého členom je sudca spravodajca, ktorému bola vec pridelená. V súlade s čl. II bodom 3.1 rozvrhu práce pri predkladaní pridelených vecí do senátu sudcom spravodajcom Rastislavom Kaššákom pracuje prvý senát ústavného súdu v zložení Miloš Maďar (predseda senátu), Jana Baricová a Rastislav Kaššák. Ústavnú sťažnosť sťažovateľa preto predbežne prerokoval senát v zložení uvedenom v záhlaví tohto rozhodnutia.

4. Sťažovateľ bol v čase podania tejto ústavnej sťažnosti zastúpený advokátom, avšak v priebehu konania pred ústavným súdom bolo oznámené vypovedanie plnomocenstva advokátovi zo strany sťažovateľa (oznámené 11. januára 2020, pozn.). Po opakovanej výzve ústavného súdu adresovanej sťažovateľovi na odstránenie predmetného nedostatku brániaceho prerokovaniu ústavnej sťažnosti nakoniec sťažovateľ požiadal o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom. Svoju žiadosť odôvodnil tým, že si vzhľadom na svoje príjmy nemôže dovoliť zaplatiť právneho zástupcu a má za to, že nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie práva.

5. Z obsahu ústavnej sťažnosti vyplýva, že ešte 21. novembra 1999 obec v zastúpení starostom obce podala žalobu o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva prikázaním veci, pričom sťažovateľ následne opísal ďalší priebeh konania s tým súvisiaci. Podstatou celého sporu je nesúhlas sťažovateľa voči povoleniu stavby rodinného domu, pretože podľa jeho tvrdení je k novostavbe len jediný prístup na výstavbu, a to cez parcely, ktorých je podielovým spoluvlastníkom. Uviedol, že obec ako stavebný úrad vydala 16. septembra 2014 Oznámenie o zahájení územného konania a nariadenie ústneho konania č. ÚR 480/2014-ozn., proti ktorému boli sťažovateľom podané námietky. Následne obec ako stavebný úrad vydala napadnuté rozhodnutie obce, ktorým odkázala sťažovateľa vo veci jeho námietok na súd a do doby, kým rozhodnutie súdu vo veci nadobudne právoplatnosť, konanie prerušila. Sťažovateľ uviedol, že napriek tomu, že v stanovenej lehote podal správnu žalobu, obec ako stavebný úrad oznámením obce zo 16. februára 2015 sťažovateľovi oznámila pokračovanie územného konania. K tomu doplnil, že proti predmetnému oznámeniu tiež podal námietky, a to 26. februára 2015. Ďalej uviedol, že v zmysle poučenia napadnutého rozhodnutia obce podal 5. decembra 2014 správnu žalobu, výsledkom ktorej bolo vydanie napadnutého uznesenia krajského súdu, ktorým krajský súd jeho žalobu odmietol. Proti napadnutému uzneseniu krajského súdu podal kasačnú sťažnosť. Túto najvyšší súd napadnutým uznesením odmietol.

6. Najvyšší súd odmietnutie kasačnej sťažnosti sťažovateľa proti napadnutému uzneseniu krajského súdu v podstatnom odôvodnil tým, že sťažovateľ podal kasačnú sťažnosť (datovanú

k 8. februáru 2017, pozn.) proti napadnutému uzneseniu krajského súdu, avšak uvedená kasačná sťažnosť nebola vyhotovená a podpísaná advokátom, ale bola napísaná ručne a čitateľne podpísaná sťažovateľom. Poukázal na § 449 ods. 1 Správneho súdneho poriadku (ďalej aj „SSP“), teda že v konaní o kasačnej sťažnosti musí byť sťažovateľ zastúpený advokátom, ako aj na § 459 SSP, teda na situácie, keď kasačný súd uznesením kasačnú sťažnosť ako neprípustnú odmietne. Dodal, že kasačná sťažnosť predstavuje mimoriadny opravný prostriedok, ktorý smeruje proti právoplatnému rozhodnutiu správneho súdu, a Správny súdny poriadok v tomto prípade explicitne vyžaduje, aby bol sťažovateľ v danom konaní zastúpený advokátom a aby boli kasačná sťažnosť, ako aj iné podania spísané advokátom. Ďalej uviedol, že zo spisu zistil, že napadnuté uznesenie krajského súdu bolo sťažovateľovi osobne doručené 18. januára 2017 a obsahovalo riadne poučenie o povinnom zastúpení advokátom v kasačnom konaní, ako i o povinnom spísaní kasačnej sťažnosti advokátom. Doručená kasačná sťažnosť sťažovateľa (najvyššiemu súdu doručená 20. februára 2017, pozn.) však nebola vyhotovená a podpísaná advokátom, pričom zo spisu nič nenasvedčovalo tomu, že by sťažovateľ pred podaním kasačnej sťažnosti udelil plnú moc advokátovi v zmysle poučenia uvedeného v napadnutom uznesení krajského súdu. Pretože najvyšší súd bol toho názoru, že krajský súd v napadnutom uznesení riadne poučil účastníkov konania (teda aj sťažovateľa, pozn.) o povinnom právnom zastúpení v konaní o kasačnej sťažnosti, ako aj o povinnosti spísania kasačnej sťažnosti a iných podaní v kasačnom konaní advokátom podľa § 449 SSP, nevyzýval sťažovateľa na doloženie plnej moci, pretože by nebolo možné odstrániť základnú a podstatnú vadu kasačnej sťažnosti, teda že nebola spísaná advokátom. Poukázal na to, že nebola splnená osobitná podmienka konania o kasačnej sťažnosti. Preto kasačnú sťažnosť s poukazom na § 459 písm. d) v spojení s § 449 SSP odmietol ako neprípustnú. Na záver vo vzťahu k uplatnenej námietke sťažovateľa týkajúcej sa zaujatosti jedného zo sudcov krajského súdu dodal, že na ňu neprihliadal, keďže nespĺňala zákonné náležitosti námietky zaujatosti.

II.

Argumentácia sťažovateľa

7. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti vo vzťahu k napadnutému rozhodnutiu obce a napadnutým uzneseniam krajského súdu a najvyššieho súdu namieta ich nedostatočné odôvodnenia. Tiež namieta, že napriek tomu, že podal správnu žalobu, tak obec ako stavebný úrad vydala oznámenie obce zo 16. februára 2015 o pokračovaní územného konania. Vo vzťahu k napadnutému uzneseniu krajského súdu sťažovateľ krajskému súdu vytýka, že vo veci nebolo nariadené pojednávanie a nebolo mu umožnené vyjadriť sa a predložiť dôkazy na preukázanie opodstatnenosti podanej správnej žaloby. Jeho námietky smerujú aj k tomu, že krajský súd sa meritórne vecou nezaoberal. V súvislosti s odmietnutím jeho kasačnej sťažnosti namieta, že v poučení v napadnutom uznesení krajského súdu bolo len uvedené, že sťažovateľ musí byť v konaní o kasačnej sťažnosti zastúpený advokátom, avšak nikde sa neuvádza, že ak to odôvodňujú jeho majetkové pomery, môže požiadať o právne zastúpenie Centrum právnej pomoci. Napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu vytýka, že v jeho odôvodnení sa najvyšší súd vôbec nevenoval obsahom ním podanej kasačnej sťažnosti (teda meritu veci, pozn.), ako aj to, že sa najvyšší súd v odôvodnení napadnutého uznesenia vôbec nevysporiadal s tým, ako bol sťažovateľ poučený, čo sa týka právneho zastúpenia pri podaní kasačnej sťažnosti, resp. že v tomto smere nebol poučený dostatočne.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Podstatou ústavnej sťažnosti sťažovateľa je namiatané porušenie základného práva podľa čl. 12 ods. 4, čl. 20 ods. 1, 3 a 4, čl. 46 ods. 1 a 2 a čl. 48 ods. 2 ústavy, základného práva podľa čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1, čl. 13 a čl. 14 dohovoru a podľa čl. 1 dodatkového protokolu postupom a napadnutým rozhodnutím obce, oznámením obce zo 16. februára 2015, postupom a napadnutým uznesením krajského súdu, ako aj postupom a napadnutým uznesením najvyššieho súdu.

III.1. K namiatanému porušeniu práv napadnutým rozhodnutím obce:

9. Napadnutým rozhodnutím obce bol sťažovateľ odkázaný, aby sa vo veci jeho civilnoprávnej námietky a námietky stavebno-technického charakteru (námietkam proti vydaniu rozhodnutia o umiestnení stavby, pozn.) obrátil na správny súd, a zároveň došlo k prerušeniu konania o umiestnení stavby rodinného domu do doby, kým rozhodnutie správneho súdu vo veci nenadobudne právoplatnosť. Nešlo teda o konečné rozhodnutie, ale len o procesné rozhodnutie dočasného charakteru. V jeho závere je výslovne uvedené aj to, že ak by sťažovateľ nevyužil možnosť podať v stanovenej lehote správnu žalobu na správny súd (čo však urobil, pozn.), obec ako stavebný úrad by v konaní pokračoval a rozhodol by o námietke sám.

10. Vzhľadom na uvedené považuje ústavný súd za žiaduce v prvom rade zdôrazniť, že zásadne môže o merite veci rozhodovať len v prípade takej ústavnej sťažnosti, ktorá smeruje proti „konečným“ rozhodnutiam orgánov verejnej moci. Spravidla musí ísť o rozhodnutie, ktorým sa súdne či iné konanie končí, a jeho účastník nemá možnosť inej právnej obrany než využitie inštitútu ústavnej sťažnosti. Základné práva na súdnu ochranu, ako aj spravodlivý proces sú „výsledkové“, to znamená, že im proces musí zodpovedať ako celok a skutočnosť, či napadnuté konanie ako celok bude spravodlivé, závisí od pokračujúceho konania a rozhodnutia. Pretože v danom prípade nejde o konečné rozhodnutie, ale len o procesné rozhodnutie spočívajúce v dočasnom prerušení konania o umiestnení stavby, z uvedeného dôvodu ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) z dôvodu jej neprípustnosti.

11. Zároveň ústavný súd na tomto mieste vo vzťahu k napadnutému rozhodnutiu obce dodáva, že vzhľadom na to, že k jeho vydaniu došlo ešte 30. septembra 2014, pričom ústavná sťažnosť bola ústavnému súdu doručená až 9. júla 2019, je zrejmé, že ústavná sťažnosť by mohla byť vo vzťahu k napadnutému rozhodnutiu obce odmietnutá aj s poukazom na § 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde ako podaná oneskorene.

III.2. K namiatanému porušeniu práv napadnutým oznámením obce zo 16. februára 2015:

12. Sťažovateľ namietal porušenie svojich práv aj vo vzťahu k napadnutému oznámeniu obce zo 16. februára 2015, ktorým obec ako stavebný úrad oznámila pokračovanie územného konania. Z predmetného oznámenia jasne vyplýva, že prípadné námietky a pripomienky bolo možné uplatniť

na spoločnom Obecnom úrade v obci [REDAKOVANÉ]. Samotný sťažovateľ zároveň v ústavnej sťažnosti uviedol, že proti predmetnému oznámeniu podal námietky, a to 26. februára 2015.

13. Systém ochrany základných práv a slobôd zaručených ústavou a ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich zo záväznej medzinárodnej zmluvy je založený na princípe subsidiarity, ktorý určuje aj rozsah právomoci ústavného súdu pri poskytovaní ochrany základným právam a slobodám, resp. ľudským právam a základným slobodám. Právomoc ústavného súdu je subsidiárna. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd vo vzťahu k napadnutému oznámeniu konštatuje existenciu procesnej prekážky brániacej prerokovaniu tejto časti ústavnej sťažnosti, a to pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie, preto ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol s poukazom na § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde.

III.3. K namietanému porušeniu práv napadnutým uznesením krajského súdu:

14. Posledná veta § 124 zákona o ústavnom súde uvádza, že ak bol vo veci podaný mimoriadny opravný prostriedok, lehota na podanie sťažnosti vo vzťahu k rozhodnutiu, ktoré bolo mimoriadnym opravným prostriedkom napadnuté, začína plynúť od doručenia rozhodnutia o mimoriadnom opravnom prostriedku. Princíp zachovania lehoty, ako aj zákonná úprava počítajúca plynutie lehoty dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia o mimoriadnom opravnom prostriedku však v každom prípade predpokladá riadne využitie mimoriadneho opravného prostriedku. O riadnom využití mimoriadneho opravného prostriedku pritom nemožno hovoriť v prípade, ak je podaný neoprávnenou osobou, je podaný po lehote, je podaný bez povinného právneho zastúpenia advokátom, prípadne ak je podaný proti rozhodnutiu, proti ktorému právna úprava možnosť podať mimoriadny opravný prostriedok nepripúšťa. V opačnom prípade by sa totiž pripustila možnosť špekulatívneho predlžovania lehoty na podanie ústavnej sťažnosti.

15. O tento prípad ide aj vo veci sťažovateľa, ktorý (ako to vyplýva aj zo samotného odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, pozn.) podal mimoriadny opravný prostriedok – kasačnú sťažnosť proti napadnutému uzneseniu krajského súdu, avšak bez toho, aby bol v konaní o kasačnej sťažnosti zastúpený advokátom a aby bola kasačná sťažnosť (ako aj iné podania, pozn.) spísaná advokátom, ako to vyžaduje § 449 ods. 1 SSP. V prípade sťažovateľa teda nemožno hovoriť o riadnom vyčerpaní mimoriadneho opravného prostriedku – kasačnej sťažnosti, a preto nemožno lehotu na podanie ústavnej sťažnosti počítať od momentu, keď bolo sťažovateľovi doručené napadnuté uznesenie najvyššieho súdu (teda rozhodnutie o mimoriadnom opravnom prostriedku, pozn.), ale od momentu, keď napadnuté uznesenie krajského súdu nadobudlo právoplatnosť.

16. Ústavný súd zistil, že napadnuté uznesenie krajského súdu nadobudlo právoplatnosť 20. januára 2017. Ústavná sťažnosť sťažovateľa bola ústavnému súde doručená 9. júla 2019, teda celkom zjavne po uplynutí lehoty dvoch mesiacov vo vzťahu k napadnutému uzneseniu. Vzhľadom na uvedené ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde ako podanú oneskorene.

III.4. K namietanému porušeniu práv napadnutým uznesením najvyššieho súdu:

17. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným

rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 358/2019).

18. Sťažovateľ vo vzťahu k napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu namietal primárne tú skutočnosť, že sa meritórne nezaoberal ním uvedenými námietkami predstretými v podanej kasačnej sťažnosti. Zároveň v rámci argumentácie namietal, že sa najvyšší súd nevysporiadal s tým, ako bol sťažovateľ poučený, čo sa týka právneho zastúpenia pri podaní kasačnej sťažnosti, resp. že v tomto smere nebol podľa jeho názoru poučený dostatočne.

19. S poukazom na sťažovateľove námietky ústavný súd pristúpil k prieskumu ústavnou sťažnosťou napadnutého uznesenia najvyššieho súdu a dospel k záveru, že najvyšší súd v danej veci postupoval ústavne akceptovateľným spôsobom a svoje závery aj jasne a primerane s poukazom na jednotlivé ustanovenia Správneho súdneho poriadku odôvodnil. Len pre doplnenie a zvýraznenie uvádza, že najvyšší súd jasne poukázal na to, že sťažovateľ nespĺnil jeden zo základných predpokladov vyžadovaných pre konanie o kasačnej sťažnosti, a to jeho právne zastúpenie advokátom, ako aj samotné spísanie kasačnej sťažnosti, ako aj iných podaní v kasačnom konaní advokátom. Najvyšší súd správne vychádzal z § 449 ods. 1 a § 459 písm. d) SSP, majúc preukázané, že sťažovateľ bol riadne poučený o povinnosti právneho zastúpenia advokátom v prípade podania kasačnej sťažnosti (uvedené koniec koncov vyplýva aj z obsahu sťažovateľom predloženého napadnutého uznesenia krajského súdu, resp. poučenia v ňom obsiahnutého, pozn.). Na tomto mieste ústavný súd dodáva, že sťažovateľom vznesená námietka, že mal byť poučený aj o tom, že má právo požiadať o právne zastúpenie príslušné Centrum právnej pomoci, neobstoí a vyznieva účelovo. Ústavnému súdu je z jeho vlastnej rozhodovacej činnosti známe, že sťažovateľ služby Centra právnej pomoci sám využíva (napríklad I. ÚS 186/2021, IV. ÚS 263/2021). Ani uvedené však nič nemení na tom, že sťažovateľ bol riadne poučený o povinnosti zastúpenia advokátom v konaní o kasačnej sťažnosti, ktorú povinnosť si však nespĺnil, čo malo pre neho za následok, že najvyšší súd ústavne súladným spôsobom odmietol ním podanú kasačnú sťažnosť ako neprípustnú, čo aj riadne odôvodnil.

20. Na základe uvedeného preto ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

III.5. K namietanému porušeniu čl. 12 ods. 4, čl. 20 ods. 1, 3 a 4 a čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 13 a 14 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu:

21. Sťažovateľ v podanej ústavnej sťažnosti namietal aj porušenie už uvedených základných práv podľa ústavy a práv podľa dohovoru a dodatkového protokolu. V ústavnej sťažnosti však absentuje jasné a zreteľné odôvodnenie, v čom konkrétne malo spočívať porušenie týchto práv vo vzťahu k napadnutému uzneseniu, a to aj napriek skutočnosti, že v čase podania ústavnej sťažnosti bol sťažovateľ zastúpený advokátom. Teda v nej absentujú náležitosti nevyhnutné pre jej riadne a relevantné ústavnoprávne odôvodnenie vo vzťahu k uvedeným právam.

22. Ústavný súd za závažný nedostatok ústavnej sťažnosti pokladá absenciu ústavnoprávne relevantného odôvodnenia, t. j. logického, kompaktného a dostatočne určitého odôvodnenia

vo vzťahu k právam podľa ústavy či dohovoru, vyslovenia porušenia ktorých sa sťažovateľ v petite ústavnej sťažnosti domáhal (obdobne aj v rozhodnutiach napr. pod sp. zn. I. ÚS 471/2019, I. ÚS 308/2020, I. ÚS 190/2022).

23. Zároveň ústavný súd zdôrazňuje, že v zmysle § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde musí ústavná sťažnosť okrem iného obsahovať konkrétne skutkové a právne dôvody, pre ktoré malo podľa sťažovateľa dôjsť k porušeniu ním namietaných práv. V tejto časti tak pôsobí ústavná sťažnosť nedostatočne napriek už ústavným súdom konštatovanému kvalifikovanému právnenému zastúpeniu sťažovateľa v čase podania tejto ústavnej sťažnosti. V danom prípade neprichádzala do úvahy výzva na odstránenie tohto nedostatku návrhu podľa § 56 ods. 3 zákona o ústavnom súde, a to z dôvodu jeho kľúčovej povahy. Označené ustanovenie zákona totiž slúži na odstraňovanie najmä formálnych nedostatkov návrhu, nie však jeho samotnej podstaty (m. m. I. ÚS 155/2019). Ústavný súd preto v tejto časti ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde pre nesplnenie náležitostí ustanovených zákonom.

III.6. K žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu:

24. Vo vzťahu k žiadosti sťažovateľa o ustanovenie mu právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom je potrebné poznamenať, že ústavný súd môže v zmysle § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde ustanoviť fyzickej osobe alebo právnickej osobe právneho zástupcu (t. j. advokáta), ak taká osoba o to požiada, ak to odôvodňujú jej majetkové pomery a nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Tieto tri predpoklady na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom musia byť splnené súčasne. Ak hoci len jeden z týchto predpokladov nie je splnený, nemožno právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom ustanoviť (I. ÚS 342/2021).

25. S prihliadnutím na výsledok posúdenia aktuálnej ústavnej sťažnosti ústavným súdom (ako to vyplýva z častí III.1. až III.5. odôvodnenia tohto uznesenia, pozn.) je evidentné, že išlo o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti, teda v danom prípade neboli splnené podmienky na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom. Z tohto dôvodu ústavný súd tejto žiadosti sťažovateľa (podľa § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde) nevyhovel.

26. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietol ako celok, bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uvedenými v jej petite.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Bratislave (detašované pracovisko) 28. apríla 2022

Miloš Maďar
predseda senátu